

[Socialministeren.]

var forbudt, nedlagde Direktoratet for Arbejds- og Fabriktilsynet naturligvis Forbud herimod og meddelte samtidig Dagbladene, at hele Spørgsmaalet om deres Helligdagsarbejde vilde blive taget op til fornyet Overvejelse.

Under disse Overvejelser, som er foranlediget særlig ved et Andragende fra Københavns Bogtrykkerforening om Dispensation for Dagbladene til at arbejde paa Folkekirkens Helligdage i det Omfang, hvori det er nødvendigt, hvis Dagbladenes Mandagsudgaver skal kunne udkomme som hidtil, er Socialministeriet kommet i Tvivl om, hvorvidt Fabriklovens § 26, som den er formuleret, overhovedet giver nogen Adgang til Dispensation for Dagblade til at lade Sætning og Trykning foregaa i Tiden mellem 9 Morgen og 12 Aften paa Folkekirkens Helligdage. Da man imidlertid ansaa det for rimeligt at imødekomme Københavns Bogtrykkerforenings Ønske, saaledes at Dagbladene kunde faa Dispensation til at udføre de Arbejder, som er fornødne for de vigtige Mandagsblade, og som nødvendigvis maa udføres inden Kl. 12 Søndag Aften, foreslog man en Ændring i Fabriklovens § 26, hvorved der gaves Adgang til at meddele Dagbladene ganske de samme Dispensationer, som den øvrige Industri har Adgang til, og hvorved man samtidig opretholdt den Adgang til at arbejde indtil Kl. 9 Formiddag paa Helligdage, som Dagbladene hidtil havde haft.

Landstingets Flertal har imidlertid ikke villet nøjes med en Dispensionsregel, men har ligefrem gennem sin Affattelse af § 7 søgt at lovfæste, at Sætning og Trykning af Dagblade er forbudt paa Folkekirkens Helligdage fra Kl. 9 Morgen til Kl. 10 Aften. Da Andragendet fra Bogtrykkerforeningen imidlertid ikke gaar længere end til at anmode om Dispensation, da Fabriklovens § 26 ad c. forudsætter en Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere som en nødvendig Forudsætning for Dispensation — en Forudsætning, som Landstingsflertallet altsaa tilsidesætter —, og da i disse Forhold i det hele en Dispensionsregel er smidigere end en ved Lov fastsat Tidsbestemmelse, som Udviklingen maaske snart vil kræve ændret, har jeg ikke ment at kunne tiltræde Landstingsflertallets Affattelse af § 7 og skal derfor anmode det høje Folketing om at ville føre Forslaget tilbage til Regeringsforslagets Affattelse, hvad § 7 angaar. I øvrigt skal jeg tillade mig at anbefale dette Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting.

Schrøder: Som den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, har det foreliggende Lovforslag først været til Behandling i Landstinget. Det bestaar — foruden Paragraffen om Lovens Ikrafttræden — af 7 Paragraffer; og for de 6 Paragraffers Vedkommende har Landstinget sluttet sig til den højtærede Ministers Forslag. Disse Paragraffer tilsigter jo kun at stoppe et Hul i Loven ved at medtage farlige Apparater som Acetylgasværker, Ilt- og Brintbeholdere, Trykluftbeholdere og Trykluftsprøjter samt fremtidige tekniske Hjælpe-midler, som maatte frembyde en lignende Fare, under Fabriktilsynet.

Kun om § 7 er der opstaaet en Divergens, som er beklagelig, og som forekommer mig at kunne have været undgaaet; efter min Formening har Landstingsflertallet i høj Grad forkludret denne Sag. Oprindelsen til den Paragraf, som den højtærede Minister foreslog, er en Dispensation, som blev givet i 1918, altsaa for hele 14 Aar siden, idet man fandt det paakrævet under de herskende ekstraordinære Forhold at tillade Paabegyndelse af Sætning og Trykning af Dagbladene Kl. 10 Aften om Søndagen i Stedet for som tidligere Kl. 12. Denne Dispensation er blevet fortsat i alle de mange Aar, idet man dog ved forskellige Lejligheder har forhørt hos de paagældende Organisationer, baade Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationer, om man fremdeles ønskede denne Dispensation, og faaet et bekræftende Svar eller dog det Svar, at man ikke havde noget imod, at denne Dispensation fortsattes.

Som den højtærede Minister meddelte, er det jo for ganske nylig, en Overtrædelse af disse Dispensionsbestemmelser har bevirket, at hele Sagen er taget op. Der udkom Blade med Referater af Fodboldlandskampe, som havde fundet Sted samme Eftermiddag, saa man naturligvis kunde regne ud, at Bladene absolut maatte være fremstillet i den baade af Lov og Dispensation forbudte Tid. Da saa hele Dispensationsspørgsmaalet blev taget op, naaede man til det Resultat, at man ikke havde Ret til at give denne Dispensation, som man altsaa havde givet gennem disse 14 Aar, efter sidste Stykke i § 26, men kun efter første Stykke. Jeg skal ikke paa nærværende Tidspunkt udtale mig om dette specifikt juridiske Spørgsmaal eller om Ulovligheden af den 14-aarige Praksis; men enhver Tvivl kunde i hvert Fald være fjernet ved Vedtagelsen af den højtærede Ministers Forslag, og i Landstinget var der ved Sagens første Behandling ogsaa kun en eneste Stemme, der rejste sig imod dette Forslag.